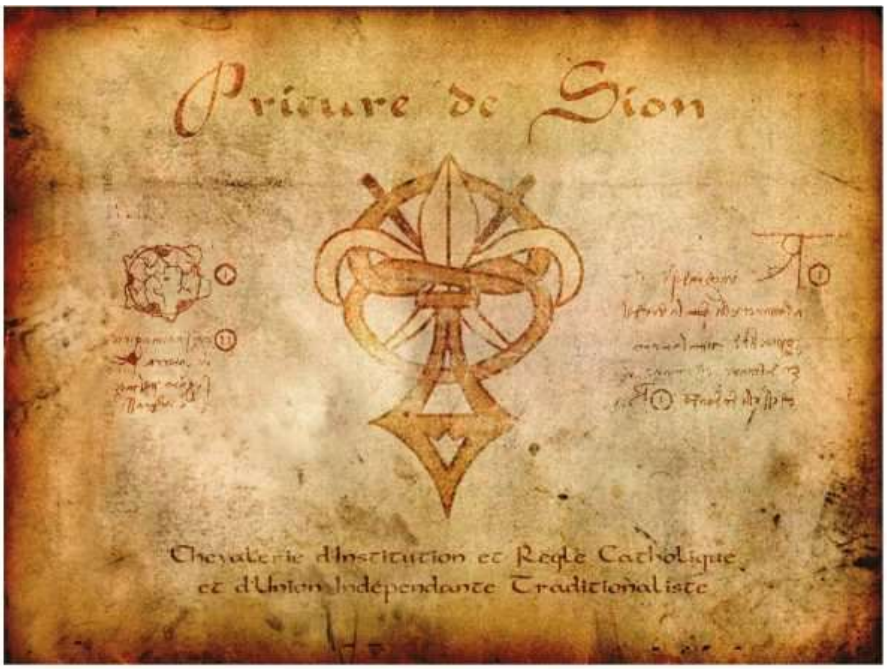
Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar – İkinci Kitap

Bölüm 3

Önceki Bölüm : Ormus

Siyonistler

İşte, şimdi belki de kimilerinin pek merak ettiği bir konuya geldik...

Bu bölümde, bu kitapta Türkçede adını Siyon Örgütü olarak koyduğumuz, özgün adı **Prieuré de Sion** olan organizasyonun büyük üstatlarının adlarını sıralayacağız. Her biri hakkında kısa bilgiler de vereceğiz.

["Siyon Örgütü" denilmesi doğru olmuyor çünkü ortada bir örgüt yok aslında. Fakat şu "Prieuré" teriminin Türkçede tam bir karşılığı bulunamadığı için bu böyle kalacak.]

Bu bir gizli örgüt olduğuna göre, nasıl oluyor da büyük üstatlarının adları biliniyor?... Yoksa aslında Siyon Örgütü gizli değil miydi?

Bu örgüt, yüzyıllar boyunca gizli tutuldu. Bu nedenle ne büyük üstadının ne de diğer üstatlarının (varsa) kim olduğu biliniyordu. Aslında bu kişilerin çoğu, adları pek iyi bilinen ünlü tarihsel kişiler. Belki sadece birkaçının adını duymamışızdır. Büyük üstatların adları şimdi biliniyor ama dediğimizce, şayet diğer üstatları da var idiyse, onların kimler olduğu kesin olarak bilinmiyor.

1960'lı yıllarda Paris'teki Milli Kütüphane'de (Bibliothèque nationale de France) keşfedilen ve **"Gizli Dosyalar"** (*Fransızcada "Dossiers Secrets")* olarak anılan birtakım belgelerin bulunmasıyla birlikte bu örgütün gizliliği kalmadı. Her şey açığa vurulmuş oldu. Tarih boyunca ne gibi işlere bulaşmış olduğu, tüm foyası ortaya çıktı.

Nitekim artık sözüm ona "gizli" dosyalardaki belgelerden birinde, 1188 yılından bu yana Siyon Örgütü'nün büyük üstatlarının tam listesi de verilmiş.

Bundan sonra geçecek olan adlara dikkat edin!... Aynı ve birbirleriyle ilişkili birtakım soylu ailelerinden olanların adı geçecek. İçlerinden kimilerini hiç duymamış olabilirsiniz ama sonra çok iyi bildiğiniz, belki sizi şaşkınlığa bile uğratabilecek kişilerin adlarını göreceksiniz.

*** * ***

Siyon Örgütü Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'ndan ayrıldığında ilk büyük üstadı olan **Jean de Gisors**, İngiltere kralının dış ilişkileriyle ilgilenen bir görevliydi. 1193 yılına yani Kral Richard başarısızlıkla sonuçlanan haçlı seferi serüveninden dönene dek, bu görevi sürdürmüştü.

Ondan sonra, Siyon Örgütü'nün büyük üstatlığını üstlenen kişilerden her birinin, Avrupa çapında, ya politika bakımından önemli bir kimliği ya da bir başka açıdan tanınmışlığı vardır.

Oysa aynı şeyi Tapınak Şövalyeleri Tarikatı için söylemek hayli zordur. Onların arasında belki hepsinden önemli olduğu söylenebilecek bir soylu olan **Bertrand de Blanchefort**'a bu kitabın sonraki bölümlerinden birinde bir başka nedenle değineceğiz.

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı ile Siyon Tarikatı'nın başındaki kişinin özdeşleştirilmesinde bir yanlışlık yapılmış olamaz mı?

Şayet birçok kaynakta belirtildiği gibi, 1188 yılı öncesinde Siyon Örgütü, Tapınak Şövalyeleri'ni perde arkasından yönetiyor idiyse, belki tarikatın büyük üstadı göstermelikti ve onun arkasında bir başka kişi vardı. Hatta belki bu tarikatın ilk oluşumundan beri öyleydi.

Nitekim Tapınak Şövalyelerinin ilk büyük üstadı olan Hugues de Payen'in arkasında **Champagne Kontu Hugues**'in bulunduğunu biliyoruz. Fakat o çok erken bir tarihte, 1126'da ölmüş. Sonrası için varsayımda bulunamayız.

Tarikatın ondan sonra gelen büyük üstatlarını 13 kişiden oluşan ve "Kolej' olarak anılan bir kurul seçse bile, belki bu kurulu etki altında tutan bir başka güç vardı. Belki de bu seçici kurulun üyelerinin sayısının sınırlı tutulması, seçtiği büyük üstadın tartışılmaz yetkilerle donatılması, bundan ileri geliyordu.

Günümüzde bu konuyla yakından ilgilenen araştırmacılar, bu sorunu tartışmayı sürdürüyor. Fakat hep olasılıklar üzerinde duruluyor; tahminler yapılıyor. Bu işin aslını ortaya seren bir tek belge bile bulunamamış. Kim bilir, belki gelecekte bulunur.

*** * ***

1188 yılı sonrasında, Siyon Örgütü'nün büyük üstadı her kim olursa olsun, mutlaka "Jean" adını taşırdı. Bu bir tür gelenekti. Dolayısıyla Jean de Gisors aynı zamanda "1. Jean" sayıldı.

Böyle olunca; 1188 yılı öncesindeki büyük üstatların göz ardı edildiği ortaya çıkıyor. Bir kez daha Tapınak Şövalyeleri Tarikatı ile Siyon Örgütü'nün büyük üstatlarının aynı kişi olduğu savına kuşkuyla bakılması gereği doğuyor. Hatta Godfrey de Bouillon'un kurmuş olduğu ilk Siyon Örgütü'nün tarih içinde eriyip gitmiş olduğu, 1188 yılından sonra yine toparlanıp âdeta sıfırdan yeni bir başlangıç yaptığı bile düşünülebilir.

Dolayısıyla biz de sonrasına bakacağız; çare yok.

Jean de Gisors 1220 yılında ölünce, örgütün büyük üstatlığını **Marie de Saint-Clair** üstlendi. Kuşkusuz kadın olduğu için, örgütün geleneği uyarınca "Jeanne" adını taşıyordu.

Böylece, çok erken bir tarih olmasına karşın, bir kadının büyük üstat olduğu görülüyor. Acaba Türk dili kuralları uyarınca ona "büyük üstade" mi demeli? [Fransızca ve İngilizce kaynaklardan hiç birinde Siyon Örgütü'nden söz edilirken "Grande Maîtresse" ya da "Grand Mistress" diye bir unvan geçmiyor. Bu unvan, ancak sonradan Masonluğa kadınların da kabul edilişiyle birlikte sadece kadınlara özgü ya da erkek ve kadın ayırımı yapmaksızın çalışan mason örgütlerinde ve Masonluk ile benzerlik gösteren diğer birtakım ezoterik örgütlerde görülüyor. Türkiye'de de 1991 yılından bu yana kadın masonların örgütü var. Fakat "üstade" diye bir unvan hiç kullanılmamış.]

"Neden başka birisi değil de Marie de Saint-Clair?" diye bir sorunun yanıtı yok. Bazı kaynaklarda Marie de Saint-Clair'in Jean de Gisors'un ikinci karısı olduğundan söz edilirse de, bu belgelenememiştir.

Ancak o tarihlerde Siyon Örgütü'nün büyük üstatlığının Gisors ailesi içinde tutulduğu da görülüyor. Nitekim büyük üstatlığı, 1266 yılında Jean de Gisors'un torunu **Guillaume de Gisors** almış. Fransa Kralı 9. Louis tarafından kurulmuş olan **"Ordre de Croissant"** *(Hilal Tarikatı)* adlı ezoterik örgütü yeniden biçimlendirmiş. Nitekim bundan sonra Fransa'da, öğretisi bakımından Hermetizme dayanan bir diğer tarikattan daha söz ediliyor. İşte bu tarikatın, Siyonistlerin o tarihlerdeki organlarından biri olduğu söylenir.

1307 yılında büyük üstat olan Bar Kontu **Edouard de Bar**, İngiltere Kralı 1. Edward torunu, Guillaume de Gisors'un karısı Iolande de Bar'ın ikinci kuşaktan yeğeniydi. Tapınak Şövalyeleri tutuklanırken, tarikatın birtakım belge ve eşyasının Guillaume de Gisors'a teslim edilmiş olduğu söylenir.

1336 yılında örgütün büyük üstatlığını yine bir kadın, Edouard de Bar'ın ablası **Jeanne de Bar** yürütmeye başladı. Hesapça bu "2. Jeanne" oluyor ama onun hakkında pek bir bilgi yok.

1351 yılında büyük üstatlık yine Saint-Clair ailesine döndü: Bu kez büyük üstat olan **Jean de Saint-Clair** hakkında da örgüt ile bağlantılı konularda pek bir şey bilinmiyor.

1366'da 3. Jeanne: Navarra kralının kızı, Longueville ve Evreux Kontesi **Blanche d'Evreux**… Batı Avrupa tarihindeki ünlü çehrelerden biri olarak tanınan bu kadın, 1350 yılında Fransa Kralı 6. Philippe ile evlenmiş, gebe kalmıştı. Siyon Örgütü, amaçları bakımından çok önemli bir fırsat yakalamıştı. Fakat 6. Philippe aynı yıl ölünce bu fırsat kaçıverdi. Zaten Blanche d'Evreux kız doğurdu; bu da krallığın ele geçirilmesi bakımından bir işe yaramazdı.

Soylu Olmayan Büyük Üstatlar

Blanche d'Evreux ilginç bir kadındı; ne zaman ne yapacağı bilinmez… Yıllarca onun tarafından sıkıca korunup çalışmalarına destek sağlanmış olan **Nicolas Flamel**, 1398 yılında Fransa'nın önceki kraliçesinin yerine büyük üstat olunca; Siyon Örgütü'nde büyük üstatlığın mutlaka bir soylu tarafından taşınması gereği ya da geleneği de kalkmış oldu.

Siyon Örgütü'nün amaçları göz önüne alınırsa, bu bir çelişki sayılabilir. Nasıl ve hangi gerekçeyle yapıldığı bilinmiyor. Bir varsayım olmakla birlikte, tek bir açıklaması olabilir. Bu da örgütün 1188 yılından sonra gelenek edindiği bir yönteme dayanır: Tapınakçılarda olduğu gibi Siyon Örgütünde de büyük üstat bu unvanı yaşam boyu korurdu. Otoritesi tartışılmazdı. Kendinden sonra yerine kimin geçeceğini de önceden o belirler, ilgililere gerektiğince bildirirdi.

Nitekim işte kimilerinin "çılgın kadın" olarak nitelediği Blanche d'Evreux, örgütün yönetiminde bir devrime yol açmıştı. Kendinden sonra kimin büyük üstat olacağını ilgililere bildirmişti; bunun tartışması yoktu.

Nicolas Flamel bir kitap kopyacısıydı. Çok geniş bir bilgi birikimi vardı. Üstelik çok yer gezmişti. Birçok dil bilirdi. Hayli yoğun bir biçimde alşimiyle ilgilenirdi. Bu işi öylesine derine götürmüştü ki, yaşamı boyunca tek amacının ***"Filozof Taşı"***nı bulmak olduğu bilinir. Kimilerine göre bulmuştur da...

*** * ***

Nicolas Flamel'den sonra Siyon Örgütü'nün büyük üstatlığı yine soylu ailelere döndü; ancak bir süre için…

1418 yılında örgütün başına gelen **René d'Anjou**, tarihte çok sayıda unvan taşımış olan sayılı kişilerden biridir. **"L'Ordre de la Fidélité"** *(Bağlılık Tarikatı)* adlı bir ezoterik örgüte de katılmıştı. Ancak bununla pek ilgilenmemiş, bir paravana olarak Siyonizme çok daha yararlı olacağını düşündüğü Hilal Tarikatı'nı canlandırmaya yönelmişti. [Bu tarikatın adı bazı yerde **"Ordre de Deux Croissants"** *(Çift Hilal Tarikatı)* olarak geçiyor. Bunların kimi zaman birbirine karıştırılmış olduğu anlaşılıyor.]

Önceki soylulardan kimileri gibi René d'Anjou da Siyon Örgütü'nün büyük üstatlığını kendi ailesinin elinde tutmak istiyordu. Fakat hayli uzun yaşadı ve oğulları Charles ile Jean kendisinden önce öldü. 1480 yılında örgütün başına, çaresiz, Hilal Tarikatı'nın üyelerinden Sion-Vaudémont Lordu Ferri ile evli olan kızı **Iolande de Bar**'ı geçirdi.

Fransa'nın kuzeydoğusundaki Lorraine bölgesinde "Sion-Vaudémont" adlı bir tepe vardır. Burası, turistik bakımdan hayli ilginç bir yerdir. Konumuz bakımından özelliği, Kudüs'teki Siyon Tepesi'nin Fransa'daki karşılığı olarak benimsenerek kutsal bir bölge sayılmış olmasıdır. Iolande de Bar, neredeyse tüm yaşamını bu çevreyi koruyup güzelleştirmeye adamıştı.

*** * ***

1483 yılında **Alessandro Filipepi** büyük üstat olunca, Siyon Örgütü'nün yönetimi bu kez İtalya'ya taşınmış oldu. Yaşadığı dönemin ünlü alşimist ve okültistlerinden biri olduğu, birçok ezoterik örgütle yakın ilişkilerinin bulunduğu bilinen bu ünlü sanatçıyı biz kısaca **"Botiçelli"** adıyla tanırız. Tarot kartlarını ilk kez onun düzenlediği söylenir.

Günümüzdeki kullanımı göz önüne alınırsa, Tarot kartları fal bakmaya yarar. Aslında bunların Astroloji ve Okültizm ile bağlantılı çok daha geniş bir kullanım alanı vardır. Bilim adamları, bu kullanımı *"saçma sapan bir iş"* diye niteler çünkü henüz bu tür uygulamaların bilimsel açıklaması yapılamamıştır. Bunlar şöyle bir elden geçirildiğinde, birçoğunun üzerinde 18. yüzyılın ikinci yarısında Masonlukta kurulmuş olan İskoç ritlerinin çeşitli derecelerinde görülen simgeler dikkati çeker. [Bu ritlere daha sonra sırası geldiğinde değineceğiz.]

Böyle olunca, Masonluktaki simgelerin, aslında doğrudan o kurum ile oluşmadığı, çok daha eski tarihli bir kaynağı olduğu söylenebilir mi?

Belki!... Nitekim bazılarının Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olan bir sanatçının tasarımlarından alınmış olduğu görülüyor. Aslında doğru olmaz ama sadece buna bakılacak olursa, Siyonizm ile Masonluk arasında bir bağlantı bulunduğu bile söylenebilir. Ancak, bu simgelerin tarihsel kökeni araştırılırsa, Siyonizmde takılıp kalmak olanaksızdır; çok daha eski tarihlerdeki ezoterik kurumlara uzanılır.

Konu Alessandro Filipepi'nin Siyon Örgütü'nün büyük üstadı oluşuna gelince, bir başka bağlantı daha kurulur. Alessandro Filipepi Kalabriyalıdır.

Birinci Haçlı Seferi'nden önce Orval Manastırı'nı, sonra Siyon Tarikatı'nı kurmuş olan keşişler de Kalabriya'dan gelmişti. İtalya'nın güney ucundaki Kalabriya'nın, dikkat çekmemiş bir özelliği vardır. M.Ö. 6. yüzyılda kendine özgü bir ezoterik ekol kuran ünlü matematikçi düşünür Pisagor (Pythagoras), yıllarca doğu ülkelerinde dolaşıp, birçok ezoterik örgüte girip çıktıktan sonra Kalabriya'daki Kroton (Crotonne) kentini merkez edinmişti. Pisagor'un önderlik ettiği, ardından gelenlerin ancak 30 yıl gibi kısa bir süre yaşatabilmiş olduğu bu ekol, daha sonra tarihin derinliklerine gömüldü ama sonraki birçok ezoterik örgüt, onun ilkelerinden ve yöntemlerinden büyük ölçüde esinlendi.

Karmelitler

Pisagor'un ilkelerini sonraki yüzyıllarda yaşatmış olan ezoterik örgütler arasında, Karmelitler adlı bir tarikat her nedense gözden kaçar.

Karmelitler, adlarını hem Kalabriya'dan hem Akdeniz'in doğusunda Hayfa limanının yakınlarındaki Karmel Dağı'ndan almıştır. [Fransızcada Mont Carmel, İngilizcede "Mount Carmel] Pisagor'un da, Kroton'daki ekolünü kurmadan önce o çevrede kalmış olduğu söylenir.

Pisagor Ekolü'nde benimsenen ilkelerden birçoğu yüzyıllar sonra Filistin'de Essenlerce canlandırılmıştır. Essenlerin en önemli yerleşim bölgelerinden biri de Karmel dağıydı.

Karmelitler Tarikatı [Fransızcada "L'Ordre du Carmél", İngilizcede "The Order of the Brothers of Our Lady of Mount Carmel"], 12. yüzyıl ortalarında, sözünü ettiğimiz dağın bulunduğu yerde, Katolik disiplini altında olmak üzere St. Berthold adındaki bir keşiş tarafından kurulmuştu. Hıristiyanlar Akdeniz'in doğusunda tutunamaz olup bu bölgeyi terk ettiğinde, Karmel Dağı çevresine yerleşmiş olanları Kalabriya'ya taşınmıştı.

Papa 4. Innocentus, 13. yüzyıl ortalarında bu tarikatı tanıyarak çalışma izni vermişti. Daha sonra Karmelitler, ilkelerini değiştirip farklı bir yol tuttu. Böylece Katolik Kilisesi ile çelişkiye girdiler ama varlıkları yüzyıllarca sürdü. Eng3isizyonun pençesinden kurtulamayarak 1600 yılında yakılan ünlü bilim adamı **Giordiano Bruno** da bu tarikatın üyelerindendi. Kimileri, Alessandro Filipepi'nin de bu tarikat ile bir ilişkisinin olduğuna ilişkin birtakım deliller ortaya koyar.

*** * ***

15. yüzyılın sonlarına gelindiğinde, Siyon Örgütü'nün durumuna şöyle bir bakılınca, amaçları doğrultusunda salt politik nitelikli etkinliklerde bulunmayı yetersiz gördüğü anlaşılıyor. Artık Avrupa'da Rönesans'ın iyiden iyiye kendini belli etmeye başladığı bu dönemde, sanat çevresinin yanı sıra bilimcileri de kullanmaya yöneldiği görülüyor.

Leonardo da Vinci

Siyon Örgütü'nün tarihteki büyük üstatlarının adlarını belirtirken, 1510 yılında Alessandro Filipepi'nin ardından Leonardo da Vinci'nin bu unvanı alışı bizi şaşırtmamalı. Leonardo'nun ezoterik nitelikli kurumlarla bağlantısı bilinmeyen bir şey değildir. Hatta birçok yerde ondan bir Rozkruacı olarak söz edildiği bile görülür.

Birisine "Rozkruacı" dendiğinde, bunun anlamı o kişinin Rozkrua Tarikatı üyesi olduğudur. Bu kitapta henüz Rozkrua Tarikatı'ndan söz etmeye sıra gelmedi. Kronolojik bakımdan daha en azından 100 yıl var.

Öyleyse, nasıl olur da Leonardo'nun Rozkruacı olduğu söylenebilir?

Pek âlâ söylenir!... Hem bu söylem sonradan çıkmış da değil, Leonardo'nun yaşamı sırasında bile geçmiştir. Bunun da iki nedeni olabilir.

1. Yıldızı 17. yüzyıl ortalarında parlayan Rozkrua Tarikatı'nın kökeni aslında çok daha eski tarihlere uzanıyor; 16. yüzyıl başlarında zaten var.
2. Siyon Örgütü Tapınakçılardan kopup da başının çaresine bakmaya yönelince, nasıl kendine Ormus diye anılan bir paravan örgüt kurmuşsa, bunun yanı sıra bir de **"Ordre de la Rose-Croix Veritas"** *(Gerçek Rozkrua Tarikatı)* adı verilmiş bir başka örgüt daha oluşturmuş.

Nitekim 1314 yılında İskoçya Kralı Robert Bruce'un keni ülkesindeki Tapınakçılar için kurduğu tarikata böyle bir ad vermiş olduğunu görmüştük.

Peki ama niçin Gerçek Rozkrua?... Bir sahtesi de mi varmış?

Hayır!... Burada dilimize "gerçek" olarak çevirdiğimiz "veritas" sıfatı, Rozkrua terimiyle bağlantılı. Tarikat söz konusu olmasa da "Gerçek Rozkrua" diye bir kavram var. Bunu anlayabilmek için, "Rozkrua" sözcüğünün bir kavram olarak ne anlama geldiğini incelemek gerekiyor.

Kimileri bu sözcüğün Türkçedeki karşılığını *"Gül-Haç"* ya da *"Güllü Haç"* olarak veriyor ama bunun özgün olarak "Arınmış Haç" anlamına geldiğini ileri sürenler de var. Böyle olunca, belki de tarikatın adı, dilimizde **"Arınmış Haçın Tarikatı"** olarak verilebilir. O zaman da konu, daha önce sözünü etmiş olduğumuz Gerçek Haç kavramına bağlanır.

Torino Kefeni

Bu konuya Birinci Kitap'ın sonlarına doğru **"Tapınakçıların Gizemi"** başlıklı bölümde değinmiştik.

Leonardo da Vinci'nin, Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olarak ne yapmış ya da ne yapmaya çalışmış olduğunun, konumuzun akışı bakımından pek bir önemi yoktur. Sadece şunu belirtmekle yetinelim: Her biri ayrı bir harika olan yapıtları dikkatle incelendiğinde, bunların çoğunda Katolik Kilisesi'nin ortaya koyduğu dogmalarla çelişkili bir üslup hatta bir iddia sergilemiş olduğu dikkati çeker. En ünlü tablolarından biri olan "Son Yemek", bunun en belirgin göstergelerinden biridir.

Leonardo'dan söz edince, daha önce de değinmiş olduğumuz şu Torino Kefeni konusuna bir kez daha değinmeden geçmek olanaksız. Bunun için de tarihte Leonardo'nun kimliğini anımsayalım: Büyük bir sanatçı; hem ressam hem heykeltıraş; bunun ötesinde bir bilim adamı ve tasarımcı. O dönemde gerçekleştirdiği birçok icadın yanı sıra, hiç kimsenin aklına gelmemiş mekanik tasarımları var. Otomobil, uçak, helikopter, denizaltı gibi... İşte bunların arasında bir de çağımızın terimiyle "fotokopi çekme" olayı yer alıyor.

Torino Kefeni konusu da bu noktada ortaya çıkıyor.

Leonardo, sözünü ettiğimiz ilkel fotokopi çekme yöntemiyle, 1492 yılında mermer üzerine bir negatif resim çıkarmış.

Şimdi, burada küçültülmüş bir örneği görülen bu resmi biraz anlatalım.

Kimilerinin savına göre bu resimde bir adam var ve o İsa... Daha ileri giden bir sava göre, onun özgün görünümü kefenine yansımış.

Bu ilkel negatif kopya işte o kefenden çıkarılmış. Aslı, 1.90 cm eninde ve 4.40 cm boyunda, zaman içinde rengi atarak bejleşmiş bir kumaş. Resmin iki yanında görülen boylamasına çizgiler ve iri lekeler, bunun çok kez katlanıp açılması nedeniyle, bir de ısı etkisiyle oluşmuş izlerden ileri geliyor.

Bunların tümüne "palavra" diyebilirsiniz. Gerçi Leonardo'nun böyle bir icadının olduğu yadsınamayacak bir gerçek çünkü bu yöntemle üretmiş olduğu başka resimler de var. Ancak Torino Kefeni denilen bu kumaş parçasının sahiden İsa'nın kefeni olduğu, hele görünümünün bu kefene yansıdığı hiç inanılası değil.

Fakat dünya yüzünde buna o kadar çok inanan var ki!... Hatta sırf bu konuyu incelemek için kurumlar oluşturulmuş. Yakın geçmişimize dek bu konu üzerinde birçok uluslararası sempozyum bile düzenlenmiş.

*** * ***

Böyle bir nesnenin varlığını yadsımak olanaksızdır ama Leonardo'nun çıkardığı negatifin buna ait olmadığını belirten, iddiasını salt akıl yoluyla kanıtlamaya çalışanlar vardır. Hatta bunu Leonardo'nun kendi eliyle yaptığı bir portresiyle karşılaştırarak, bu resimdeki adamın kafasıyla bire bir denecek ölçüde benzerlik gösterdiğini ileri sürenler de çıkmıştır.

Kimileri için de bu resmin bütünü değil, sadece kafa bölümü ilgi çekicidir. Engizisyon tarafından Tapınak Şövalyeleri'ne yöneltilmiş olan çeşitli suçlamalar arasında, bir kafa resmine tapınmak da vardı. İşte suçlamalarda sözü edilen o kafa bu resimde görülen kafaymış.

Ortada sanki bir çelişki var gibi görünüyor.

Daha önce, bir başka kaynaktan edinilen bilgiye dayanarak bu kumaş parçasının 360 x 135 cm boyutlarında olduğundan, 1357 yılında Fransa'da Toulouse kenti yakınlarındaki bir köyde bulunduğundan söz etmiştik.

Çok yıprandığı için kenarları kesilmiş olamaz mı?

Bu pek olanaklı değil... Bunun ne olduğu ya da nasıl nitelendiği hakkında bilgisi olan hiç kimse, yıprandığından ötürü düzeltmek amacıyla onu kesip küçültmeye kalkışmış olamaz. Zaten önceki tarihli belgede boyu daha küçük, sonrakinde daha büyük olarak belirtiliyor. Bu nedenle, sadece ölçüleri bakımından yazımda yanlışlık yapıldığı düşünülebilir.

Zaten diğer tarihsel kaynakların bazısında, bu nesneye sahip olan Geoffroi de Charney'in 1356 yılında öldüğü, kefenin ise ailesinde kalmış olduğu belirtiliyor. Belki de oğlu onu emanet edilen kişilerden geri almıştı. Nitekim aile içi sorunlar nedeniyle sonra bu nesnenin el değiştirdiği, kimlerin elinde nasıl dolaşıp durduğu, nereden nereye götürüldüğü, üzerinde nasıl sahiplik ileri sürüldüğü de anlatılıyor.

Bunlar uydurulmuş öyküler değil, belgelenmiş olaylar.

Bu nesnenin kendine özgü bir kronolojisi bile düzenlenmiş.

Leonardo'nun ilkel negatif fotoğrafı çıkardığı tarihte, o nesnenin, İtalya'da Torino kentinin yakınlarındaki bir kasabada olması gerekmektedir. Son olarak, 1578 yılında Torino'daki Piazza Kalesi'nde koruma altına alınmıştır.

Belki bu konuda anlattıklarımızın başından beri bu nesnenin niçin böyle bir adla anılmış olduğunu merak etmiştiniz. İşte yanıtı bu: Son durağı Torino.

*** * ***

Bu kitabın konusuna oranla sırf öyküsü ilginç olduğu için hayli geniş yer verdiğimiz Torino Kefeni'nin bundan sonrası, bizi pek ilgilendirmiyor. Ancak şu ilginç olaylara değinmeden de geçemeyiz:

Papalar, yüzyıllar boyunca Torino Kefeni konusuyla ya hiç ilgilenmedi ya ilgilenmez göründü. Ta ki yakın geçmişimizde Vatikan'ın yüzyıllarca sürmüş olan katı ve kesinci tutumunu değiştirerek, bundan böyle çağın gereklerini biraz daha yakından izleyip bunlara adım uydurmaya, özellikle din ile bilim arasındaki çelişkileri azaltma çabası göstermeye ya da Katolik mezhebinin dogmalarının bilimsel bilgiler ile hiçbir uyuşmazlığı olmadığını kanıtlamaya girişene kadar.

Papa 6. Paul, 1978 yılının Ağustos ayında Torino'ya giderek bu nesneyi kendi gözüyle görmeye karar vermişti. Fakat göremedi. Çünkü bu kararından birkaç gün sonra, Torino'ya gidemeden ölüverdi.

Ondan sonra yeni papa olarak seçilen ve 1. Jean Paul adını alan önceki Venedik kardinali, sadece 33 gün Katolik dünyasının lideri olarak kalabildi. 21 Eylül'de Torino'ya gidip kefeni ziyaret etti. Ertesi hafta öldü.

Papa 2. Jean Paul, 13 Nisan 1980 günü Torino'ya gitti. Kefeni gördü. Büyük bir kutsal sevgi gösterisinde bulundu. 13 Mayıs 1981 tarihinde tetikçi Mehmet Ali Ağca'nın saldırısına uğradı.

Yaralanarak atlattı.

Kaynak: http://www.drkarl.com/the-karl-collection/great-moments-in-science/shroud-of-turin

Kimilerine göre; Torino Kefeni papaları sevmiyor. Onu görmek, hatta görmeyi tasarlamak bile papalara uğursuzluk getiriyor. Kimilerine göre de; birileri papanın bu nesneye yaklaşmasından hoşlanmıyor. Onu kendilerince kutsal sayıyor, papayı ise bu kutsallığa karşı buluyor.

Bu olaylar, tarih boyunca papalara karşı çevrilmiş olan entrikalar zincirinin yeni halkaları olarak niteleniyor. Bu işin içinde, günümüzde bile varlığını sürdürdüğü ileri sürülen Siyon Örgütü'nün parmağının olduğu da söyleniyor.

*** * ***

Leonardo da Vinci, yaşamının son yıllarını Fransa'da geçirmişti. 1519 yılında ölünce, Siyon Örgütü'nün yönetimi yine Fransa'ya kaydı. Fransa'nın o tarihlerdeki en güçlü soylularından sayılan, yarı Fransız yarı İspanyol asıllı Châtelleraut Dükü **Charles de Montpensier et de Bourbon** büyük üstat oldu.

15. yüzyıl sonunda Fransa'da kimin krallık tacını giymesi gerektiği bir sorun haline gelmişti. 8. Charles 1498 yılında öldüğünde, ardında tahta çıkması gereken bir oğlu yoktu. Taht âdeta ortada kalmış gibiydi. Siyonistler, Fransa'da krallığı elde edebilmek için çaba harcıyor ama bir türlü sonuca varamıyordu.

Charles de Montpensier et de Bourbon, entrikaların bir ucundan tutanlardandı. Orléans-Angoulême hanedanından 1. François'nın kral olmasını engellemek için elinden geleni yaptı. Ancak bu, Siyon Örgütü'nün büyük üstadı oluşundan önceydi. Öyle "perde arkasından gizlice" değil, dosdoğru didiştiği için başarılı olamamış, sonra da Fransa'yı terk etmek zorunda bırakılmıştı. Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olunca, o sıralarda Kutsal Roma İmparatoru unvanını da taşıyan Kastilya Kralı 5. Carlos ile anlaştı. Onun başkomutanı olup, İspanyol

ordusunu Fransa'nın üzerine sürdü. Fakat Fransızlar baskın çıktı; Charles hiçbir şey elde edemeden kaldı.

1527 yılında Guastella Kontu **Ferrante de Gonzaga** Siyon Örgütü'nün büyük üstadı oldu. 16. yüzyıldaki karmaşadan yararlanıp, Fransa tahtını ele geçirmeye çabalayan François de Lorraine ile Charles de Guise'e elinden geldiğince yardım etti ama sonuç yok.

Daha önce sözünü ettiğimiz "Gizli Dosyalar"da bu konuyla bağlantılı bir belgede, Ferrante de Gonzaga'nın 1575 yılına kadar Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olduğu belirtiliyor. Bir yanlışlık yapılmış olsa gerek çünkü Ferrante de Gonzaga'nın 1557 yılında ölmüş. 1575, oğlu **César de Gonzaga**'nın ölüm tarihi. Demek ki baba oğul birbirine karıştırılmış. Diğer bazı kaynaklarda, Siyon Örgütü'nün o sıralardaki büyük üstadı ile başka bilgiler var. 16. yüzyılın ikinci yarısında Avrupa'nın tüm tarihçesi boyunca en karmaşık dönemini yaşamış olduğu göz önünde tutulursa, bu çelişkiyi olağan karşılamak gerekir.

Buna göre; Ferrante de Gonzaga, büyük üstatlıktan uzaklaştırılmıştı. Siyon Örgütü'nün tarihçesinde böyle bir durumla ilk kez karşılaşılıyordu. Bundan sonraki on yılda örgütün büyük üstatlığını asıl adı **Michel de Notre-Dame** olan ünlü kâhin Nostradamus yürüttü. Fakat ya selefini belirleyemeden öldü ya da kendisinden sonraki büyük üstadın belirlenmesinde bir başka yöntem önerdi. Nitekim 1566-1575 yılları arasında örgüt, **Longueville Dükü 1. Henri**, ünlü ekonomist **Nicolas Froumenteau** ile adı bilinmeyen üçüncü bir kişi tarafından ortaklaşa yönetildi. Kimilerine göre, o üçüncü kişi **Charles de Guise** idi. 1575 yılında **Louis de Nevers** büyük üstat oldu. Tüm olanaklarıyla Lorraine ve Guise ailelerini destekledi ama Siyonistler lehine hiçbir sonuç elde edilemedi.

*** * ***

Bu aşamaya kadar Siyon Örgütü'nün büyük üstatlığını yürütmüş olan kişiler arasında belki sadece Botiçelli, Leonardo da Vinci ve Nostradamus size tanıdık gelmiş olan adlardı. Diğerlerini daha önce duymamış olabilirsiniz.

Siyon Örgütü'nün büyük üstatlarının kimlikleri asıl bu tarihten sonra yani 17. yüzyılda şaşırtıcı olmaya başlar. Ancak onlardan söz etmeye girişmeden önce, 16. yüzyılda çevrilmiş entrikalara şöyle bir göz atmalıyız.

Zaten Siyon Örgütü'nün entrika düzenlemekten başka yaptığı ne var ki?

Sonraki Bölüm : Entrikalar Zinciri